

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců Mgr. Jana Šmakala a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **H. M. Q.**, narozený dne X,
státní příslušností Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupen advokátem Mgr. Miroslavem Němcem,
sídlem Borská 588/13, Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-53916-4/SO-2020 ze dne 19. 5. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ministerstvo vnitra rozhodnutím č. j. OAM-11634-24/ZM-2019 ze dne 25. 2. 2020 neudělilo souhlas se změnou zaměstnavatele žalobce jakožto držitele zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců, protože žalobce po podání žádosti vykonával od dubna do září 2019 práci pro jiného zaměstnavatele, než ke kterému se vztahovala jeho

stávající zaměstnanecká karta. Protože žalobce neměl souhlas se změnou zaměstnavatele, vykonával v tomto období nelegální práci. Tuto skutečnost ministerstvo shledalo jinou závažnou překážkou pobytu žalobce na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

2. Proti rozhodnutí ministerstva vnitra se žalobce odvolal s tím, že jej ministerstvo v březnu 2019 vyzvalo k převzetí nové zaměstnanecké karty. V dobré víře se tedy domníval, že vyhovělo jeho žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele. Toto odvolání žalovaná zamítla a rozhodnutí ministerstva vnitra potvrdila. Námitku o dobré víře žalovaná nepokládala za důvodnou, poněvadž z důkazů vyplynulo, že u nového zaměstnavatele začal žalobce pracovat již ode dne 11. 4. 2019. Jedinou novou zaměstnaneckou kartou žalobce obdržel až v červnu 2019, a to pouze na základě ohlášené změny adresy.
3. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že žalovaná překročila meze správního uvážení i zákona. Toho se měla dopustit zpochybněním dobré víry žalobce v možnost výkonu práce u nového zaměstnavatele. Žalobce zhruba měsíc po podání žádosti o souhlas se změnou zaměstnavatele obdržel novou zaměstnaneckou kartu. Z toho vyvodil, že změna zaměstnavatele proběhla legálně. Na základě této dobré víry žalobce podal v září 2019 žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty u nového zaměstnavatele.
4. Žalovaná ve vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a předcházejícího rozhodnutí v prvním stupni. Námitky uvedené v žalobě byly již v těchto rozhodnutích řádně vypořádány.

Posouzení věci

5. Žaloba není důvodná.
6. Správní orgány neudělily souhlas se změnou zaměstnavatele zaměstnanecké karty podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť fakticky probíhající výkon zaměstnání na nové pracovní pozici v období od dubna do září 2019 považovaly za výkon nelegální práce. Žalobce totiž započal s prací pro nového zaměstnavatele ještě před tím, než mu byl souhlas udělen. Výkon nelegální práce pak označily za jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území.
7. V rozhodovací praxi je ustáleno, že výkon nelegální práce může být jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Obecně se vyžaduje, aby nelegální práce byla vykonávána dlouhodobě, aby ji bylo možné považovat za překážku závažnou (srov. např. rozsudek NSS 1 Azs 23/2020-36 ze dne 30. 4. 2020 a tam citovanou judikaturu). Dobu výkon nelegální práce a s tím spojenou úvahu správních orgánů při výkladu neurčitého právního pojmu však žalobce v souzené věci nerozporoval. V mezích žalobních bodů tak soud tuto otázku nehodnotil (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
8. Žalobce nerozporoval ani to, že se v jeho případě jednalo o nelegální práci. Nepovažoval ji však za závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a to z jediného skutkového důvodu: protože byl v dobré víře v zaměstnaneckou kartu, která mu byla vydána krátce po podání žádosti o změnu zaměstnavatele.
9. V obecné rovině lze uvažovat o tom, že omluvitelný právní omyl cizince o rozsahu jeho oprávnění podle zaměstnanecké karty, bude v případě zjištění nelegální práce snižovat její

závažnost. Zejména tomu tak bude v případech, kdy by tento omyl byl založen na nejasném obsahu aktu veřejné moci vůči cizinci. Jedním z takových případů by mohl být i případ žalobce, pokud by byla prokázána jeho skutková verze. Podle ní totiž včas a řádně požádal o změnu zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, o této změně nebylo rozhodnuto v zákonné lhůtě, ale zároveň byl zhruba po patnácti dnech vyzván k převzetí jiné zaměstnanecké karty (ovšem nejasného obsahu) a byly splněny i všechny další podmínky pro zaměstnávání žalobce. Takové okolnosti nelegální práce by zpochybňovaly, že jde vskutku o závažnou překážku pobytu cizince na území státu. Jakkoliv je totiž obecně přiléhavé, že je na cizincích, aby dbali svých práv a povinností spojených s podmínkami pro pobyt na území České republiky, stěží lze totéž vyžadovat, pokud veřejná moc jedná vůči cizinci nejasně a tím se na jeho omylu podílí.

10. V souzené věci ovšem žádné takové okolnosti nebyly prokázány, a to přesto, že žalobce tuto svou skutkovou verzi předložil již v odvolání. Podle jeho tvrzení měl být v půlce března 2019 vyzván k převzetí nové zaměstnanecké karty, na jejímž základě teprve začal (v dobré víře) s prací u nového zaměstnavatele. Správní spis však pro to neposkytuje žádnou oporu a sám žalobce neoznačil jediný důkaz k prokázání tohoto tvrzení. Onu novou zaměstnaneckou kartu, na níž měla být založena jeho dobrá víra, nepředložil a nebylo tedy možné ani hodnotit její obsah. Samotná žalovaná pak k tomuto tvrzení uvedla, že jediná nová zaměstnanecká karta mu byla vydána až v červnu 2019 na základě ohlášené změny adresy. Nelze tak nijak posoudit, zda bylo žalobci něco vydáno a zda tím mohl být uveden v omluvitelný omyl.
11. Lze proto uzavřít, že žalobce své jediné skutkové tvrzení, které obecně mohlo zpochybnit přiléhavost právních úvah žalované, nijak neprokazoval, a tedy ani neprokázal.
12. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že nedošlo k vadám řízení před žalovaným a že jeho rozhodnutí je zákonné. Žalobu proto zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. července 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu